

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 27. studenoga 2013.

Video

Uskrsnuće tijela: umiranje u Kristu

Draga braćo i sestre, dobar dan i čestitam vam na hrabrosti što ste došli na Trg po ovoj hladnoći. Velike čestitke.

Želim privesti kraju kateheze o Vjervanju, koje su održane tijekom Godine vjere, koja je završila prošle nedjelje. U ovoj i na slijedećoj katehezi želim promišljati o temi uskrsnuća tijela, izdvajajući dva aspekta u obliku u kojem su predstavljeni u Katekizmu Katoličke Crkve, to jest naše umiranje i uskrsnuće u Isusu Kristu. Danas ću se zadržati na prvom aspektu: "umiranju u Kristu".

1. Mi općenito pogrešno gledamo na smrt. Smrt nas sve čeka i potiče nas na duboko razmišljanje, osobito kada pogodi nekog od onih koji su nam bliski ili kada pogodi dijete, nevine na način koji smatramo "skandaloznim". Uvijek me pogađalo pitanje: zašto pate djeca? Zašto umiru djeca? Ako je se shvaća kao svršetak svega, tada smrt plaši, užasava, pretvara se u prijetnju koja ruši sve snove, svaku budućnost, koja prekida sve odnose i svaki put. To se događa kada naš život promatramo kao vrijeme omeđeno rođenjem i smrću; kada ne vjerujemo u obzor koji je onkraj onoga sadašnjeg života; kada se živi kao da Bog ne postoji. To shvaćanje smrti je tipično za bezbožnu misao, koja tumači postojanje kao slučajno boravljenje u svijetu i hod prema ništavilu. Ali postoji također i praktični ateizam, koji se sastoji u tome da se živi samo za vlastite interese i samo za zemaljske stvari. Ako dopustimo da nas obuzme taj pogrešni pogled na smrt, ne preostaje nam ništa drugo već bježati od smrti, nijekati je ili banalizirati, kako nas ne bi plašila.

2. Ali se protiv tog lažnog rješenja buni čovjekovo "srce", želja za beskonačnim koju svi nosimo u sebi, čežnja za vječnim koju svi imamo. Koji, dakle, smisao smrti pridaje kršćanstvo? Ako se osvrnemo na najbolnije trenutke našega života, kada smo izgubili neku dragu osobu – roditelje, brata, sestru, rođaka, sina, prijatelja – opažamo da, i u drami gubitka i ožalošćenosti zbog odvajanja od drage osobe, iz srca izvire uvjerenje da ne može sve biti svršeno, da primljeno i dano dobro nisu bili uzaludni. U nama postoji moćni nagon, koji nam govori da naš život ne završava smrću.

Ta žeđ za životom nalazi svoj stvarni i pouzdani odgovor u uskrsnuću Isusa Krista. Isusovo uskrsnuće ne daje samo sigurnost u život nakon smrti, već prosvjetljuje također sâm misterij smrti svakog od nas. Ako živimo ujedinjeni s Isusom, vjerni njemu, moći ćemo se s nadom i vedrinom suočiti i sa smrću. Crkva naime moli: "Ako nas žalosti sigurnost da moramo umrijeti, tješi nas obećanje buduće besmrtnosti". Baš je lijepa ta molitva Crkve! Čovjek teži umrijeti kao što je i živio. Ako je moj život bio hod s Gospodinom, hod pouzdanja u njegovo beskrajno milosrđe, bit ću spreman prihvatiti posljednji moment moga zemaljskog života kao konačno povjerljivo prepuštanje u njegove drage ruke, u iščekivanju da promatram licem u lice njegovo lice. To je nešto najljepše što nam se može dogoditi: promatrati licem u lice to divno Gospodinovo lice, vidjeti ga kakav zaista jest, lijep, pun svjetlosti, pun ljubavi, pun nježnosti. Mi idemo sve dotle: vidjeti Gospodina.

3. U toj se perspektivi shvaća Isusov poziv da budemo uvijek spremni, budni, znajući da nam je život na ovome svijetu dan također da pripravimo drugi život, onaj s nebeskim Ocem. A za to postoji siguran put: dobro se pripremiti na smrt, tako da se stavimo u Isusovu blizinu. To je sigurnost: ja se pripremjam na smrt tako da stojim blizu Isusa. A kako se stoji blizu Isusu? Molitvom, sakramentima i u vršenju djela ljubavi. Sjetimo se da je on prisutan u najslabijima i najpotrebitijima. On sâm se poistovjetio s njima u poznatoj prispodobi o posljednjem sudu, kada kaže: "Jer ogladnjih i dadoste mi jesti; ožednjih i napojiste me; stranac bijah i primiste me; gol i zaogrnušte me; oboljih i pohodiste me; u tamnici bijah i dođoste k meni... što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste!" (*Mt* 25, 35-36.40). Zato je siguran put ponovno steći osjećaj za kršćansku ljubav i bratsko zajedništvo, vidati tjelesne i duhovne rane našeg bližnjeg. Solidarnost i suosjećanje s bližnjim koji pati i ulijevati nadu je obećanje i uvjet za primanje u baštinu onog Kraljevstva koje je pripravljeno za nas. Onaj tko čini djela milosrđa ne boji se smrti. Dobro to upamtite: tko čini milosrđe ne boji se smrti! Slažete li se? Recimo to zajedno da ne zaboravimo? Tko čini milosrđe ne boji se smrti. A zašto se ne boji smrti? Jer joj gleda u lice u ranama braće i izdiže se iznad nje ljubavlju Isusa Krista.

Ako otvorimo vrata našeg života i našeg srca najmanjoj braći, tada će i naša smrt postati vrata koja će nas uvesti u nebo, u nebesku domovinu, prema kojoj idemo, težeći da boravimo zauvijek s našim Ocem, Bogom, s Isusom, Gospom i svecima.

